

Phần 17

Thứ bảy, khi gần kết thúc một ngày làm việc dài đằng đẵng, Rachel kiểm tra tin nhắn điện thoại thì thấy một mảnh giấy đề tên Nate trong đó. Thay vì gọi lại cho anh, cô cất nó vào túi tạp đề, cùng với hai tờ khác đã có sẵn từ trước. Cô biết anh muốn gì. Bố mẹ anh đã đến đây. Ý nghĩ ra mắt bố mẹ Nate khiến cô giật bản mình, run rẩy như giẫm phải gai nhọn. Rất may là Teri đã cho cô một lý do tuyệt vời để từ chối chuyện đó. Việc Teri chạy trốn cùng Bobby Polgar có nghĩa là mọi người trong tiệm phải làm việc gấp đôi. Theo lịch làm việc của Rachel thì cô đã nhận luôn việc chăm sóc cho khách hàng của Teri. Giờ thì cô và Jane là hai nhân viên duy nhất còn ở lại sau một ngày thứ Bảy dài thăm thẳm, mệt mỏi rã rời.

Rồi, như thể chỉ ra ngoài có vài phút, Teri Miller Polgar thân nhiên rảo bước vào tiệm. Vừa thấy bạn mình, Rachel mừng rối rít. “Nhìn cậu kìa”, Rachel hét lên và chạy ào đến ôm lấy cô bạn Teri. Teri rạng ngời hạnh phúc, niềm vui bùng lên trong nét mặt, nụ cười.

“Đã đến lúc cô trở về rồi đây”, Jane đang đếm tiền ở bàn tiếp tân nói vọng lên. Cô cũng vòng ra ngoài ôm lấy Teri, rồi chộp tay Teri để ngắm soi chiếc nhẫn đính hôn và nhăn cười. “Chà! Nhìn kích cỡ của viên đá này xem”.

“Đó không phải là thứ duy nhất to đâu”. Teri rất thích nói đùa tiểu lâm.

“Teri”, Rachel vỗ vỗ vào tay cô bạn. “Này, nhắc đến mới nhớ, ngài Polgar to lớn của cậu đâu rồi?”. Jane hỏi.

Teri nhún vai. “Tớ làm anh ấy sao lãng nhiều quá”, cô nói, hai mắt chớp chớp. “Anh ấy đến Nga để tham dự giải cờ vua hoành tráng nào đấy”.

“Cậu không đi cùng sao?”.

“Trông tớ giống người có hộ chiếu lắm hả?”. Teri quát tay chống hông. “James chở tớ về nhà, nhưng tớ đã thấy buồn chết đi được khi không ở cùng Bobby. Tớ cá là anh ấy cũng cảm thấy y như tớ”.

“James tài xế đó hả?”. Jane hỏi giọng chế giễu bằng âm ngữ Anh quốc giả tạo.

“Là anh ấy. James cũng đang đợi tớ bên ngoài”.

Mỉm cười, Teri nhìn bao quát cửa tiệm. “Tin hay không thì tùy các cậu, nhưng tớ rất nhớ nơi này. Tớ nhờ James chở tới đến đây trước khi ghé qua nhà nữa đây”.

“Kể cho tớ biết”, Rachel nói, vẻ háo hức, tò mò. “Cảm giác kết hôn với người nổi tiếng như thế nào hả?”.

Teri ngả đầu sang một bên. “Tớ thật sự không thấy Bobby ra vẻ là người nổi tiếng, cậu hiểu không? Anh ấy chỉ là Bobby thôi. Anh ấy hầu như lúc nào cũng

nghĩ về cò vua và nói huyền thuyên về nó”. Teri cười toe toét. “Chỉ trừ khi bọn tớ lên giường”. Cô cười rúc rích và rồi về mặt nghiêm lại. “Tớ yêu anh ấy quá. Tớ và Bobby Polgar - ai mà nghĩ rằng bọn tớ sẽ thành đôi chứ?”.

“Cậu sẽ đi làm lại chứ?”. Jane muốn biết.

“Dĩ nhiên rồi”, Teri nói, như thể đó là điều tất yếu. “Tớ bảo Bobby là tớ cần phải làm việc. Anh có thể làm việc của mình, nhưng tớ có công việc của tớ”.

“Cậu cần phải làm việc ư?”. Rachel hỏi. Bất kỳ người nào tiêu xài nhiều tiền như Bobby ắt hẳn rất giàu có.

“Vì sự mình mẫn của mình, tớ cần phải làm việc”, Teri nói. “Tớ có thể theo Bobby đi từ thành phố này sang thành phố khác, từ trận đấu này đến trận đấu khác, nhưng tớ ghét di chuyển nhiều như thế lắm. Tớ sẽ ít được gặp anh ấy và tớ sẽ ở một mình nhiều hơn. Như vậy, anh ấy sẽ bay đến đây ở với tớ bất cứ khi nào có thể, và thỉnh thoảng tớ có thể đến gặp anh ở New York. Tớ cũng phải để mắt đến cậu em trai của tớ nữa, cậu biết mà. Và em gái tớ Christie, cần có tớ - cuối cùng nó cũng đã đá đít thằng chồng khốn nạn của nó”.

“New York ư?”. Jane lặp lại, vẻ ganh tị, trở về bàn tiếp tân. Hình như đó là tất cả những gì cô ta nghe được.

Bobby có một ngôi nhà đầu đó ở Manhattan. Một căn penhouse (Penhouse là khái niệm dùng để chỉ những căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc, hay còn gọi là căn hộ thông tầng – ND), tớ nghĩ vậy. Tớ vẫn chưa nhìn thấy nó, nhưng sẽ không lâu đâu”.

“Anh ấy có một căn nhà to đùng, hoành tráng như thế ở Manhattan và cậu có một căn hộ nhỏ xíu ở vịnh Cedar này ư”, Jane lầm bầm. “Hmm. Nghe hoàn hảo nhỉ”. Cô ta lắc đầu. “Hai người thật không xứng với nhau chút nào hết”.

“Jane”, Rachel lên tiếng, “họ yêu nhau, và đó mới là điều quan trọng”.

“Nhìn xem ai đang nói chuyện này”. Jane ngược lên, rời mắt khỏi mớ hóa đơn nằm ngổn ngang trước mặt. “Cậu cứ phớt lờ các cuộc điện thoại của Nate. Tại sao vậy, tớ có thể hỏi được không?”.

“Chuyện đó hoàn toàn khác! Nate không liên quan gì đến chuyện của Teri cả”.

“Nó hoàn toàn giống nhau đây. Tình yêu chế ngự tất cả, nhớ không? Cậu ngại không dám gặp bố mẹ Nate, vì vậy cậu không trả lời điện thoại của anh ấy. Sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu anh ấy bất ngờ xuất hiện ở đây một tối nào đó và làm đảo lộn quyết định của cậu”.

“Cuối tuần này tớ có hẹn với Jolene. Nate biết mà”.

“Và cậu cũng bảo đảm điều đó chứ hả?”. Jane thách thức. “Cậu cố tình sắp xếp chuyện này”.

Đúng là thế, nhưng Rachel không thừa nhận. “Đừng có lộ bịch như thế”. Quay lưng lại với Jane, cô đối mặt với Teri. “Tớ muốn nghe về hành trình đến Vegas của cậu”.

Mắt Teri sáng lên. “Bọn tớ ít khi rời khỏi phòng ngủ. Thế là tớ ở Vegas và không được chơi trò chơi trên máy điện tử bỏ thẻ qua khe nữa. Cậu có muốn biết Bobby giữ tớ khỏi buồn chán bằng cách nào không?”.

“Tớ nghĩ bọn mình đã biết rồi”. Có một vài chuyện tế nhị mà tốt nhất là không nên chia sẻ.

Trước sự ngạc nhiên của Rachel, Teri ôm chầm lấy cô. “Cảm ơn cậu nhiều lắm”, Teri thì thầm. “Đời tớ chưa bao giờ được hạnh phúc như thế này. Cậu chính là người thuyết phục tớ đi cùng anh ấy. Tớ rất vui vì mình đã làm thế. Bobby rất tuyệt”. Hai mắt Teri long lanh nước. “Tớ biết thật khó tin, nhưng anh ấy cần tớ. Và anh ấy yêu tớ”.

Rachel không thấy điều đó khó tin chút nào.

Điện thoại lại reo vang. Jane với tay ra, rồi dừng lại, nhìn qua Rachel. “Cậu muốn tớ bắt máy hay lại để hộp thư thoại trả lời thay?”.

“Hộp thư thoại”, Rachel nói.

Jane nhăn mặt. “Đồ nhát gan”.

Cũng đúng, Rachel sợ bố mẹ Nate, đặc biệt là mẹ anh ấy. Cô không thể chịu được. Cuộc trao đổi ngắn trên điện thoại với Patrice Olsen dạo trước đã khẳng định lại nỗi sợ hãi trong lòng Rachel. Họ thậm chí còn chưa gặp mặt nhau, vậy mà mẹ anh ấy đã không thích cô rồi. Không chỉ vậy, bà Olsen còn ngụ ý rõ ràng Rachel không thuộc về thế giới của họ và Rachel cũng không chắc mình có muốn len vào đó không.

“Rachel!”. Teri nhìn cô một cách ngờ vực.

“Thôi quên mấy chuyện đó đi”, Rachel nói, không sẵn lòng nói về mối quan hệ của mình với Nate. “Tớ muốn nghe chuyện của cậu và Bobby”.

Teri lại háo hức kể cho Rachel nghe. “Anh ấy muốn mua nhà cho tớ. Tớ vẫn chưa nói với anh ấy, nhưng tớ đã quyết định học đánh cờ vua. Tớ đã đọc, tìm hiểu về nó. Các cậu có biết cờ vua bắt đầu từ một trò xúc xắc bốn người chơi ở Ấn Độ cách đây khoảng một ngàn bốn trăm năm không?”.

Cả Rachel và Jane đều lắc đầu.

“Tớ cũng vậy. Những người thật sự thú vị cũng chơi cờ vua. Charles Dickens và Tolstoy, có cả ngài Walter Scott. Humphrey Bogart cũng là một cờ thủ, John Wayne nữa. Nó thật sự rất cuốn hút. Mặc dù”, cô vừa nói vừa nháy mắt. “Tớ đã không đọc nhiều”.

Muốn thay đổi chủ đề, Rachel hỏi. “Vậy còn hợp đồng thuê nhà của cậu thì sao?”.

“À, Bobby đã lo chuyện đó cả rồi. Anh ấy nhờ người của mình làm giúp. Cậu biết điều gì rất... rất tuyệt vời không?”. Teri thì thầm. “Anh ấy khiến tớ cảm thấy như mình là người đàn bà duy nhất trong vũ trụ ấy”.

“Teri, tớ rất mừng cho hạnh phúc của cậu”.

“Tớ cũng thế”, Teri nói, hai mắt mơ màng. “Quá hạnh phúc đến nỗi không thể tin được. Tớ không biết mình đã từng làm điều gì để xứng đáng với hạnh phúc này...”.

“Cậu đã cắt tóc cho anh ấy”, Jane nói, cột sợi dây thun vào một chồng hoá đơn. “Một lần miễn phí, và cậu được đáp đền. Tự mà tìm hiểu lấy”.

Vì không phải là người dễ giận, nên Teri chỉ cười rúc rích. “Hai cậu có muốn đến chỗ tớ ăn tối không?”.

“Rất tiếc, tối nay tớ không đi được”, Jane nói. “Tớ phải về bên gia đình chồng”.

“Tớ cũng không thể đi được”, Rachel nói.

“Thứ ba cậu đi làm lại hả?”. Jane hỏi Teri. “Ừ, tớ sẽ đến”.

“Tốt. Mọi người sẽ rất vui khi gặp cậu”.

“Cậu định đi đâu vậy?”. Teri hỏi khi Rachel vừa dọn sạch khu vực của mình.

“Về nhà. Bruce sẽ chở Jolene đến và...”.

“Cô ấy đang tránh gặp một người mà ai cũng biết rồi đấy”, Jane chen vào.

Rachel với tay lấy túi xách và sau khi chào tạm biệt Jane, cô và Teri rời khỏi tiệm. “Cậu có muốn ghé qua chỗ tớ một lát không?”. Rachel mời. “Mấy người hàng xóm sẽ phát sốt lên khi thấy James và chiếc limousine dài ngoẵng đó”.

Teri lắc đầu. “Tớ không thể. Bobby sẽ gọi điện cho tớ ngay khi máy bay hạ cánh”.

“Cậu có thể nhận điện thoại của anh ấy ở nhà tớ”, Rachel bảo.

Bằng cái cười toét miệng ngớ ngẩn, Teri nói. “Thôi không được đâu. Tớ không muốn Jolene nghe thấy những điều mình nói với Bobby”.

Rachel cười phá lên. “Ừ, cậu nói đúng”.

Teri bước ra bãi đậu xe với Rachel.

James đứng bên ngoài chiếc xe, chờ Teri.

Teri dừng lại và nhìn Rachel dò xét. “Cậu vẫn còn quan tâm đến Nate mà, phải không?”.

Rachel thở dài. Cô say mê anh chàng này, nhưng không đủ dũng khí đối mặt với mẹ anh ấy. Cô đoán một ngày nào đó mình sẽ phải gặp quý bà sắc sảo này, nhưng bây giờ cô chưa sẵn sàng.

Họ ôm nhau rồi mỗi người tỏa ra một hương. Rachel vừa về đến nhà vài phút thì Bruce và Jolene tới.

“Anh có mang bữa tối đến”, anh nói khi cô con gái nhảy vào nhà, cẩn thận cầm hộp bánh pizza. Bruce theo sau, xách túi đựng quần áo cho con gái mặc qua đêm rồi đặt nó trong phòng khách.

“Giờ bố có thể đi được rồi đó”, Jolene nói, xua anh đi. Rachel cười phá lên trước nét mặt sững sờ của Bruce. “Em đoán là anh vừa nhận được lệnh xuất phát”.

Anh có vẻ lúng túng như gà mắc tóc. “Bố không được ăn tối sao con gái? Bố trả tiền bánh mà, con nhớ chứ?”.

Jolene liếc mắt nhìn Rachel dò hỏi. “Thôi cho bố ở lại đi”, Rachel nói, mỉm cười.

“Được rồi”, Jolene miễn cưỡng đồng ý. “Nhưng bố phải đi sau khi ăn đây nhé. Bố không thể xem phim với cô và con được”.

“Phim gì?”.

“Công chúa cô dâu”, Rachel thì thầm. “Bộ phim yêu thích của con bé”.

“Con có nghe rồi”, Jolene nói. “Cũng là bộ phim cô thích nhất mà”.

“Được rồi, cũng là bộ phim cô thích nhất”.

Bruce tròn mắt. “Còn anh thì thích sơn phòng khách hơn - đó chính xác là điều anh sẽ làm”.

Rachel bước vào gian bếp nhỏ, lấy ra ba cái đĩa, đặt lên bàn.

“Em có ớt đỏ khô xắt nhuyễn không?”. Bruce hỏi.

“Kệ trên cùng, phía bên phải ấy”, cô chỉ dẫn, thò đầu vào tủ lạnh lấy ra ba lon nước ngọt.

Chuông cửa reo lên, ngay lập tức Jolene hét lên. “Đề con mở cửa cho!”.

Một cảm giác bồn chồn khó giải thích quẩn lầy Rachel cả trước khi cô quay ra để nhìn vị khách ghé thăm. Trời ạ! Nate Olsen đang đứng nơi ngưỡng cửa, cùng với bố mẹ mình.

Justine vừa mới bàn bạc với một kiến trúc sư được hai giờ đồng hồ, và mọi chuyện hết sức trôi chảy, suôn sẻ như cô mong muốn. Quá vui và phấn khích,

cô gọi điện ngay cho mẹ mình, và Olivia đã gợi ý con gái ghé qua thăm mình trên đường về nhà. Tòa án đóng cửa nhân ngày kỷ niệm thiết lập quốc kỳ, và trong khi giới kinh doanh vẫn làm việc bình thường thì tất cả các công nhân viên của bang và liên bang được hưởng một ngày nghỉ.

Justine luôn yêu quý căn nhà số 16 đường Lighthouse, mỗi lần nhìn thấy ngôi nhà này, cô lại cảm thấy ấm áp và yên bình. Hiên trước có tầm nhìn khoáng đạt giống như một lời mời gọi bước vào, níu kéo bước chân những người thân và bạn bè của gia chủ.

Lên đến bậc thềm, Justine có thể nghe tiếng chạy của máy hút bụi. Đây là cách mẹ cô chọn để giết thời gian. Olivia đang dọn dẹp nhà cửa. Chuyện này cũng bình thường thôi; mẹ cô là một người rất ngăn nắp, sạch sẽ. Theo như lời mẹ và bà ngoại cô, những người tôn sùng sự sạch sẽ luôn rất tôn sùng Chúa, và tỉ lệ sự thật là một trăm phần trăm. Justine đồng ý với giả thuyết này, nhưng cô có những mối ưu tiên khác và phải không ngừng cố gắng để theo kịp con trai, chồng mình, bạn bè mình, ngôi nhà, và kể cả công việc của cô. Thứ Sáu tuần rồi Justine đã nộp đơn xin thôi việc. Giám đốc không muốn để cô nghỉ và đề nghị được thăng chức cho cô, thực sự rất hấp dẫn. Tuy nhiên, Justine đã có kế hoạch khác.

Sau khi gõ cửa, cô lách mình vào bên trong. Không phải là mẹ cô đang dùng máy hút bụi như cô đoán. Jack Griffin đứng giữa phòng khách, đeo tai nghe, quán ngang eo một trong những chiếc tạp dề màu trắng của mẹ cô. Mắt ông mở to ra sững sờ khi nhìn thấy Justine.

“Chà, chà, chà”, Justine nói, không thể kìm lại nụ cười rộng đến mang tai.

Jack trừng mắt nhìn cô và tháo tai nghe ra.

“Ái chà, tin này có vẻ mới đây”, cô lầm bầm. “Con có nên gọi điện cho một phóng viên của báo Bản tin vịnh Cedar không nhỉ?”

“Con cứ thử làm đi, rồi con sẽ bị nhừ tử với ta”. Jack đe dọa, quắc mắt nhìn Olivia đang trong nhà bếp.

“Này con”, mẹ cô gọi khi bước ra phòng khách, chùi tay vào chiếc khăn lau chén.

Jack nhìn Justine. “Mẹ con bảo việc hút bụi tốt cho sức khỏe còn hơn cả việc chạy bộ nữa đấy”, ông cầu nhàu. “Mẹ con đã quả quyết như thế. Có vẻ như nó cũng là một cách tập thể dục hằng ngày”.

“VẬY còn cái tạp dề thì sao?”. Justine hỏi.

Jack hướng ánh mắt nhìn về Olivia. “Đó cũng là ý kiến của mẹ con đó. Đại loại như là làm sạch bụi cho kệ sách...”. Anh nhanh chóng tháo tạp dề ra và

quăng nó lên ghế sô-pha. “Con sẽ không nói lại với người khác chứ? Đây là bí mật nho nhỏ của chúng ta phải không nào?”.

Justine giơ một tay lên như thể tuyên thệ.

“Miệng con được dán lại rồi”.

Olivia lắc đầu, bước đến và ôm lấy Justine. “Gặp con thật tốt quá, con gái ạ. Cuộc bàn bạc giữa con và kiến trúc sư trôi chảy phải không?”.

Justine mỉm cười rạng rỡ. “Mẹ, con thật sự nghĩ rằng ý tưởng của mẹ sẽ thành công”.

“Dĩ nhiên là nó sẽ thành công rồi”, Olivia nói như thể chị chưa bao giờ nghi ngờ điều đó một phút nào. “Mà nó thật ra cũng không phải là ý tưởng của mẹ. Nếu con nhớ lại thì hai mẹ con ta cùng nghĩ đến nó ấy chứ”. Mẹ chỉ vô tình buột miệng nói rằng sẽ rất tuyệt nếu như có một nơi đặc biệt dành để thưởng thức trà. Điều kế tiếp mà mẹ biết, là con đã lên kế hoạch để thực hiện ý tưởng đó”.

“Dụng không phải ăn tại phòng trà đó chứ?”, Jack hỏi khi rút dây cắm ra khỏi ổ điện và đẩy máy hút bụi đến chiếc tủ đặt ở góc phòng. Anh ngoắc ngón tay út và làm động tác hợp một ngụm nước trà.

“Dụng không được uống trà trừ phi mang tạp dề như lúc nãy”, Justine trêu, chào Jack bằng cách ngoắc ngoắc ngón tay út của mình.

Lời nói đùa của cô nhận được cái lừ mắt từ Jack. “Vui quá nhỉ”.

“Lần sau em sẽ khóa cửa trước lại”, Olivia hứa.

“Sẽ không có lần sau đâu”.

“Vâng, anh yêu”.

Jack nhìn đồng hồ. “Tốt hơn hết anh nên đến văn phòng đây. Vài người trong số chúng ta phải làm việc, em biết mà”. Anh hôn Olivia đủ lâu để khiến chị đỏ mặt cả lên. Jack gật đầu nhẹ chào tạm biệt hai mẹ con Justine rồi dậm bước. Nhưng trước khi ra khỏi cửa, anh nhìn Justine và nháy mắt. Cô cũng nháy mắt lại với bố dụng.

Justine yêu lắm những thay đổi cô nhìn thấy ở mẹ mình kể từ khi bà kết hôn với Jack. Lần đầu tiên sau cái chết của Jordan, cô cảm thấy mẹ cô thật sự hạnh phúc. Nghĩ đến chuyện đó, cô cũng hạnh phúc lây. Ngọn lửa đốt cháy nhà hàng Hải Đăng đã thay đổi mọi thứ trong một thời gian và cô đã nản lòng, thoái chí, cả Seth cũng vậy. Nhưng rồi cuối cùng họ cũng thoát ra khỏi tình trạng căng thẳng đó và tìm lại chính mình.

Justine và mẹ vừa uống trà, vừa trò chuyện, trao đổi ý kiến với nhau. Olivia gợi ý một loại trà mà chị đặc biệt yêu thích. Họ bàn về các món ăn cho phòng trà và Justine quyết định sẽ mua một loạt ấm trà cùng chất liệu, chỉ khác kiểu dáng và màu sắc.

Justine tự hỏi liệu bà ngoại mình có chia sẻ bí quyết làm bánh dứa - loại bánh yêu thích của cả gia đình cho cháu gái không. Olivia chắc là mẹ mình sẽ sẵn lòng. Bữa trưa sẽ có các món súp, sà lách trộn bánh mì xăng-uyt, mỗi ngày đều có một món đặc biệt riêng. Họ liệt kê danh sách các món ăn này ra trong đầu mình và bàn bạc cách trang trí.

Justine đến trường mẫu giáo đón Leif lúc mười hai giờ trưa. Tranh thủ lúc thằng bé ngủ, cô bày các bản vẽ phác thảo của kiến trúc sư ra bàn ăn trong bếp, dùng bút chì ghi chú lại, kết hợp vài ý tưởng mà cô và mẹ đã nghĩ ra.

Trước khi Leif thức giấc, mọi thứ đã được hoàn tất. Bữa tối đang được làm nóng trong lò nướng, xà lách trộn cũng đã chuẩn bị xong, một chai rượu ngâm trong đá. Tất cả đã sẵn sàng, cô chờ Seth trở về nhà. Cô có nhiều chuyện để nói với anh, nhiều điều cần chia sẻ.

Chuông cửa reo vang khiến cô ngạc nhiên. Con chó Penny đang chơi trong sân được rào lại, sủa âm lên một cách điên cuồng. Trước khi Justine có thể ngăn nó lại thì Leif đã chạy ào ra và vui mừng mở tung cánh cửa. Thằng bé ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Warren”, Justine nói, cô không để lộ vẻ khó chịu.

“Chào Justine”, anh ta nói. Khi cô còn lưỡng lự, chưa muốn mời Warren vào trong thì anh ta đã hỏi.

“Anh có thể vào trong nhà không?”.

Seth sẽ về đến nhà bất kỳ lúc nào và sẽ không vui khi thấy cô đang tiếp Warren Saget. “Em đoán là được”, Justine hy vọng về ngân ngại trong giọng nói của cô sẽ bật đèn xanh cho anh ta biết rằng cô không thấy thoải mái.

Cô mở khóa lớp cửa ngoài. Chăm chăm nhìn ông khách một cách nghi ngờ, Leif vòng tay ôm lấy chân mẹ mình, và Justine cúi xuống bế con lên.

“Em có thể giúp gì cho anh?”, cô hỏi. Cô không phải là người không hiểu khách, nhưng cô không thích việc thăm nom đột xuất của Warren hay sự có mặt của anh ta chút nào. Cô muốn anh ta nói rõ mục đích đến đây và đi ngay. Chỉ thế thôi.

Về mặt Warren ỉu xiu, nhăn lại đau khổ trước phản ứng của cô. “Anh ghé qua ngân hàng hồi thứ Sáu tuần rồi. Em không có ở đó nhưng anh biết là em đã nộp đơn xin nghỉ làm. Em chưa bao giờ đề cập với anh là mình quyết định thôi việc”.

Justine cảm thấy chuyện này không có liên quan gì đến anh ta cả, nhưng không nói ra. “Công việc đó chỉ là tạm thời trong lúc Seth và em nghĩ xem mình sẽ làm gì với nhà hàng”.

“Vậy em đã có quyết định rồi ư?”, anh ta tò mò hỏi.

“Bọn em đã có quyết định rồi”, cô chỉnh lại, vẻ hăng hái. “Bọn em sẽ xây lại nhà hàng Hải Đăng”.

“Trước đó, em nói với anh rằng mình thất vọng vì Seth không lắng nghe em mà. Cậu ấy đã thay đổi ý định rồi sao?”

Không muốn giải thích những rắc rối riêng tư và chuyện gia đình mình, cô chỉ gật đầu. “Đại loại vậy”.

“Tốt quá. Chúng ta đã là bạn nhiều năm rồi, và anh hy vọng chúng ta có thể cùng nhau giải quyết việc này”.

Justine cảm thấy tiếc vì đã từng giải bày tâm sự của mình cho Warren nghe. Giờ cô cảm thấy mình không trung thực với Seth khi đã không kể rõ với anh. Cô không trả lời.

“Cho anh biết em đã quyết định thế nào”, anh ta thúc ép.

“Giờ em không có thời gian đi sâu vào chuyện này. Nhưng em có thể nói mình rất hào hứng với dự án mới”.

Warren mỉm cười. “Thật tuyệt vời, Justine ạ”.

Chán nản, Leif bắt đầu cựa quậy và cô đặt con trai xuống đất. Thằng bé kéo áo mẹ. “Mẹ ơi đọc truyện cho con nghe đi”, nó kêu gào âm lên. “Bây giờ nhé? Đọc cho con nghe truyện ‘Ngủ ngon nhé, trăng ơi’ đi”.

Justine suýt suýt bảo con im lặng. “Em cần phải quay lại chăm sóc con đây”, cô nói, hy vọng Warren sẽ nhận biết ẩn ý trong lời cô nói và rời đi.

“Anh hiểu”, anh ta lầm bầm, dịch dần đến cửa trước. “Em và Seth sẽ cho anh cơ hội trúng thầu dự án xây dựng này chứ?”.

“Em chắc là bọn em có thể làm được”, Justine nói, mặc dù cô biết Seth sẽ không để Warren chen vào việc này. Lý do thứ nhất, phương cách xây dựng của anh ta rất cầu thả, nguyên vật liệu lại không đúng chuẩn, thêm một lý do nữa, là nếu thế thì anh ta sẽ tận dụng mọi cơ hội để ở bên Justine.

Nơi ngưỡng cửa, Warren tần ngần và quay ra. “Anh chưa bao giờ giấu giếm tình cảm dành cho em hết”, anh ta nói. “Anh không chỉ muốn làm thầu xây dựng cho em, mà còn hơn thế nữa”.

“Chúng ta có một tình bạn lâu dài, Justine ạ. Anh nhớ em nhiều lắm. Anh đã hy vọng em nhận ra anh quan tâm đến em nhiều như thế nào. Em là cả thế giới đối với anh, mãi mãi vẫn như thế”.

“Warren”, cô nói dứt khoát, “em đã kết hôn rồi. Em yêu chồng và con trai mình”.

“Nhưng em đâu có hạnh phúc”, anh ta khẳng khái. “Anh hiểu em mà Justine. Anh có thể nhìn thấy điều đó qua đôi mắt em. Em không muốn anh tìm ra, nhưng em không thể giấu anh được”.

“Nó đã thay đổi rồi”.

“Warren, làm ơn đi!”.

“Có sao?”, anh ta hỏi nhỏ. “Hay đây chỉ là sự chấp vá, níu kéo tạm thời?”.

Cánh cửa sau bếp mở ra và Seth bước vào nhà. Penny ào vào nhà với anh rồi chạy xô tới Warren, nhưng bị Seth quát lên ngăn lại bằng một từ cộc lốc.

Seth chậm chậm nhìn Justine rồi đưa mắt sang người đàn ông không mời mà đến.

“Chào anh yêu”, cô nói, hớn hờ và thậm biết ơn khi nhìn thấy chồng mình. Cô bước đến và hôn lên má anh, vòng cánh tay quanh eo anh. Cô ngầm bảo Warren rằng sự chung thủy và tình yêu của cô thuộc về chồng mình, rằng cô dành trọn những điều ấy cho anh. Seth bé Leif lên và hôn con trai rồi vỗ vỗ con chó Penny đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

“Warren”. Seth gật đầu chào một cách cứng nhắc.

Warren cũng làm y như vậy. “Seth”.

“Warren đang định ra về”, Justine nói thẳng. Cô sẽ giải thích sự có mặt của Warren ngay sau khi anh ta rời khỏi nhà cô.

“Tôi đến để nói chuyện với Justine về việc xây dựng lại nhà hàng”, Warren chỉ niềm nở vừa đủ. Hình như anh ta có ý định ở lại bàn bạc hơn là đi về.

“Tôi hiểu”, Seth nói. Biểu lộ ý muốn không sẵn lòng đón tiếp, Seth bước đến bên cửa và mở rộng nó ra.

Warren không hề nhúc nhích, động đậy gì, anh ta và Seth hàm hè nhìn nhau.

“Làm ơn thôi ngay đi”, Justine quát lên, hai tay chống hông. “Cả hai người đó”. Cô bước vào giữa Warren và Seth, nói, “Warren, làm ơn đi cho”.

Warren nhìn cô bằng ánh mắt hờn dỗi, giọng dậm dẳng. “Anh nghĩ em nên nói với Seth đi”.

“Nói với tôi cái gì chứ?”, Seth xẵng giọng.

Con chó sủa nặng xì lên nhưng vẫn ngồi yên tại chỗ, còn Leif đã chạy sang phòng khác.

“Chẳng có gì để nói cả”. Giọng Justine nghe như quát lên. Hẳn nhiên Warren đang định gây rắc rối, chia rẽ hai người, và cô sẽ không cho phép anh ta làm thế.

“Warren, tránh xa tôi ra. Tôi nói nghiêm túc đó. Như thế đã rõ ràng với anh chưa?”, Justine nghiêm khắc.

Anh ta giật nảy người lên, lão đảo quay ra, và kể từ lúc này, cô không muốn dính líu gì đến anh ta nữa.